

Ane Marie Pedersdatters historie fortalt fra himlen på en sky.

Mit navn var Ane Marie Pedersdatter; jeg blev født i maj 1802 og døbt hjemme den 31. maj samme år. Jeg blev kvalt af [Christen Larsen Skomager](#) natten mellem den 17. og 18. april 1850, og således blev jeg kun 48 år gammel. Jeg havde tre søskende, men har kun kendt den ene Jens Pedersen, da de to tvillinger fra 1798 døde – den ene endda udøbt og den anden kun fem uger gammel. Jeg blev født på Bekgaard i Vrensted og jeg var 4. generation på gården. Mine forældre var velstillede og det var jeg også selv. Det kan man se, hvis man kigger i det omfattende [skifte](#) efter mig. Vi havde blandt andet 6 heste, 12 får, 13 lam, 1 grisso og 22 kreaturer. Jeg havde fx adskillige fine kjoler og en ny merino-kåbe med sølvspænder, som jeg var meget glad for. En anden ting jeg holdt meget af, var mit hovedvandsæg af sølv. Da skiftet efter mig er langt og kompliceret, findes der et [dokument](#), der på en side opsummerer indholdet.

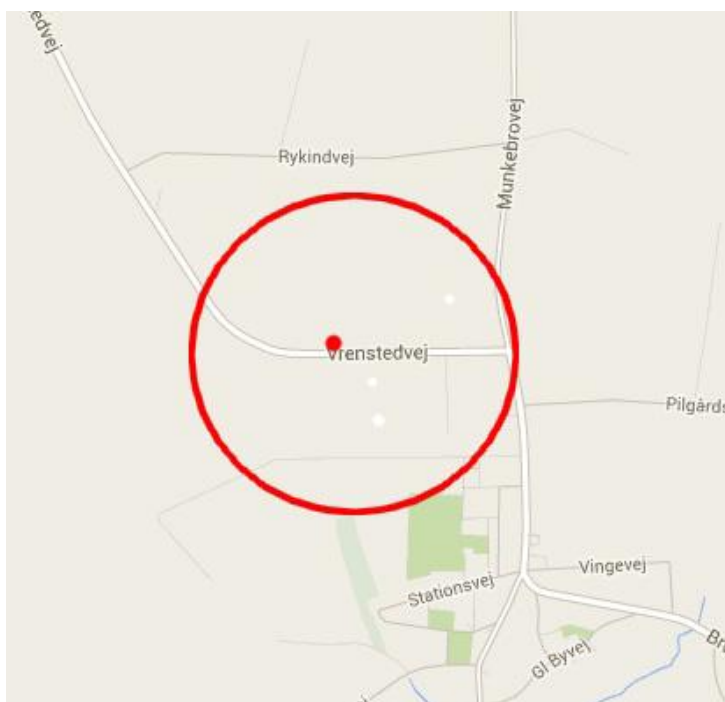
Min mand [Niels Christensen Bekgaard](#) og jeg havde det, man kan kalde et praktisk samliv og vores ægteskab var vist nok kommet i stand som en aftale mellem vores forældre. Vi kom begge af gode og velstillede gårdmandsfamilier og vi manglede ikke noget.

De fleste vil i dag sige, at jeg var alkoholiker, og det er nok også rigtigt. For at slippe bort fra samlivet med Niels begyndte jeg at drikke mig væk fra problemerne. Jeg drak brændevin i store mængder. De fleste vil også mene, at jeg levede et udsvævende liv, fordi jeg af og til ikke overnattede hjemme. Det er selvfølgelig nok forkert, men når min mand kunne overnatte hos fremmede kvinder, kunne jeg vel også overnatte hos fremmede mænd. På et tidspunkt tog jeg Niels i at overnatte hos en fremmed kvinde, han blev anmeldt for det og fik en straf på vand og brød. Jeg gik i forbøn for ham og det lykkedes mig at få ham benådet for denne straf. Det står mig stadig uklart, hvordan jeg kunne klare hans udsvævende liv, når jeg samtidig skulle klare mit eget ditto. Men jeg tænker, at kærligheden lover alt, og den var trods alt til stede ved vores vielse.

Noget af det værste jeg oplevede fra Niels' side var, da han gjorde [Inger Kirstine Andersdatter](#), som tjente hos os, gravid. Det var hårdt at se hendes mave vokse dag for dag, når jeg nu ikke selv kunne få børn. Jeg fødte et barn i 1835, fire år inde i ægteskabet, men den lille [Else Marie](#) var ikke levedygtig og døde godt en måned gammel. Efter det fik vi ikke flere børn, og jeg tror, der var et eller andet i vejen med mig, siden jeg ikke blev gravid igen. Da Inger Kirstine Andersdatters lille søn [Christen Nielsen](#) skulle døbes, stod jeg endda fadder til ham! I dag begriber jeg ikke, hvordan jeg kunne klare at stå fadder til en af min mands

”horeunger”, men tiderne var anderledes dengang, og egentlig havde jeg ikke noget imod Inger Kirstine selv.

Fordi jeg blev myrdet, kom der to læger og så på mine jordiske rester, der blev fundet i bryggerset med ansigtet nedad. Lægerne skulle skrive en [obduktionserklæring](#). Jeg blev lagt op på en seng, hvorefter de skar mig i stykker bid for bid. Mit ansigt var oversået med større og mindre sår, hvor de kom fra, kan jeg ikke huske. Jeg blev kvalt i en skelgrøft 700 skridt fra gården, og de

måtte bære mig hele vejen tilbage. Den røde prik på kortet viser stedet, hvor Bekgaard lå.

Lægerne gennemsaveede mit kranium og udtog derefter min hjerne; der var ikke synderlig væske i denne. Det mest usædvanlige var, at begge lunger var fyldt med sort skummende blod. Tillige var begge hjertekamre fyldt med sort blod. De fandt ingen brud på min krop, og det passer godt med min egen erindring om mordet. Jeg blev stille og roligt kvalt af Christen Larsen Skomager; jeg havde fået for meget brændevin til at kunne gøre modstand og *derfor* var der ingen brud på mine knogler.

De to læger var meget grundige – og vist også meget dygtige, for da de indleverede deres rapport til Hjørring Lægedistrikt, var der ingen kommentarer til den og den blev tiltrådt af Sundhedskollegiet.

I virkeligheden er det utroligt, at jeg skulle nå at blive 48 år, før jeg døde. Niels havde i flere år forsøgt at forgive mig med gift, som han fik Smed Hans til at hente inde på apoteket i Nørre Sundby. Et af de midler, de helst brugte var "vitriololie" (koncentreret svovlsyre), som de blandede i snapsen. De forsøgte sig også med "skedevand" (salpetersyre), men hver gang syntes jeg, at det smagte så surt, at jeg spyttede det ud igen. Endelig forsøgte de sig med et rødt pulver, som de dryssede på hvedebrød, men også dette smagte så surt, at jeg var nødt til at spytte det ud.

Niels havde ikke holdt det hemmeligt, at han gerne ville af med mig, faktisk gik han og snakkede om det i hele Vrensted by. Han lovede også vores indbo væk til højre og venstre til dem, der kunne lykkes med at gøre det af med mig. Til Christen Larsen Skomager lovede Niels, at hvis Christen kunne dræbe mig, ville han få så meget, at han "ikke skulle trænge" og til [Ane Marie Hansdatter](#) lovede han en af mine kjoler, når jeg først var død. Niels lovede også at gifte sig med [Maren Christensdatter alias Sara Maren](#), som han siden 1848 havde haft et intimt forhold til. Løfter var der mange af, og jeg tror også, han var rede til at fuldbyrde dem alle.

Oprindeligt var der ingen af dem, der havde forestillet sig, at jeg skulle kvæles. På dagen for drabet havde Niels tre gange spurgt Christen, om han ikke kunne drikke mig så fuld i brændevin, at jeg kunne dø af det, men da jeg havde drukket i mange år, skulle der mere end brændevin til at aflive mig. Christen og jeg satte os i skelgrøften 700 skridt fra gården og drak en del brændevin, men ikke nok til at jeg kunne dø af det. Christen var også temmelig fuld. Endelig kvalte han mig. Det gjorde faktisk ikke ondt at dø, og jeg var trods alt for beruset til at gøre modstand. Da han først havde kvalt mig, gik han tilbage til Bækgården og vækkede Niels og fortalte ham, hvad der var sket. Niels sprang i tøjlet og hjalp Christen med at bære mig tilbage til gården.

Af dommen fremgik det, at det var Christen, der fik den strengeste straf. Han skulle have sit liv forbrudt, og han hoved skulle sætte på en stage ifølge [Højesterets dom](#). Min mand Niels blev dømt for at have medvirket til mord samt for mordforsøg og derfor skulle han også have sit liv forbrudt. De blev dog benådet ved et [kongeligt reskript](#) kort efter, således at de "kun" fik en livstidsstraf og skulle sidde i Horsens Tugthus.

Christen blev benådet ved kongelig resolution af 5. april 1864 mod at forlade landet og rejse til Amerika. Hans søster Mette Marie Larsdatter skrev til kongen og fortalte om, hvor ulykkelig han var i sin fængselscelle og derved kom han ud.

Min mand blev ved kongelig resolution af 3. april 1868 benådet i anledning af kongens fødselsdag, og han blev løsladt fra Horsens Tugthus den 9. april 1868.

Jeg ved ikke, hvordan det gik Christen i Amerika. Jeg ved dog, at min mand Niels endte sine dage i Tise Fattiggård i april 1877.